

BARNA-SÍÐAN

Inge Johannesen, Vidareidi

Veitst tú,

at tú ikki altíð kanst lita á eygu tíni. So »Tað er púra vist, tí eg sá tað sjálvur«, tað er ikki altíð púra vist!

Tað, sum tú sært, veldst eisini um, hvør ið tú ert.

Dømi:

Teir triggir smáu grisarnir koma gangandi.

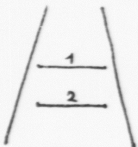
Litli úlvur sær 3 góðar vinir og spæliræður koma.

Stór-grimi-úlvur sær 3 góðar dagverðar koma, so vatnið rennur úr tonnunum á honum.

— og so er tað kortini tað sama, ið báðir siggja.

Ti kann tað við hvørt vera ringt hjá til dømis politinum at vita, hvat er rætt, sum fólk siga. Sjálvt um tveir menn hava sæð tað sama, so er tað ikki vist, at báðir hava upplivað tað á sama hátt.

HÉR ER NÓKUR DØMI UM, HVUSSU EUGA TITT KANNA MISTAKA SÆG:

HVØR STRÍKAN ER LONGRI 1 ELLA 2?

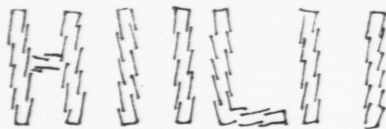
HVAT SÆRT TÚ HÉR?

MÁTA SJÁLVUR

GENTU ELLA OMMU?

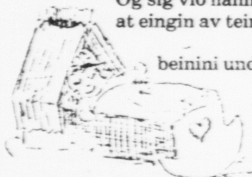
ERU TEIR BEINIR?

Dukkurnar

Lítla Anna sat hendur í favn á einum skamli í spælistovuni mitt millum allar tær smáu sengurnar, har dukkurnar lógu og blundaðu. Hon hevði sjálv latið dukkurnar úr, og vaskað teimum og latið tær í náttkjólar, lagt tær undir teppini og ballað tey væl um tær. Og so hevði hon sagt við hina elstu: »Minst nú til ørindið í søgubókini, sum eg mangan havi lisið fyrri tykkum«:

»Bald og góð eru míni smá, royna upp til Várhara at ná. Og sig við hann tá ið tú kemur heim, at eingin av teimum meir stingur fram

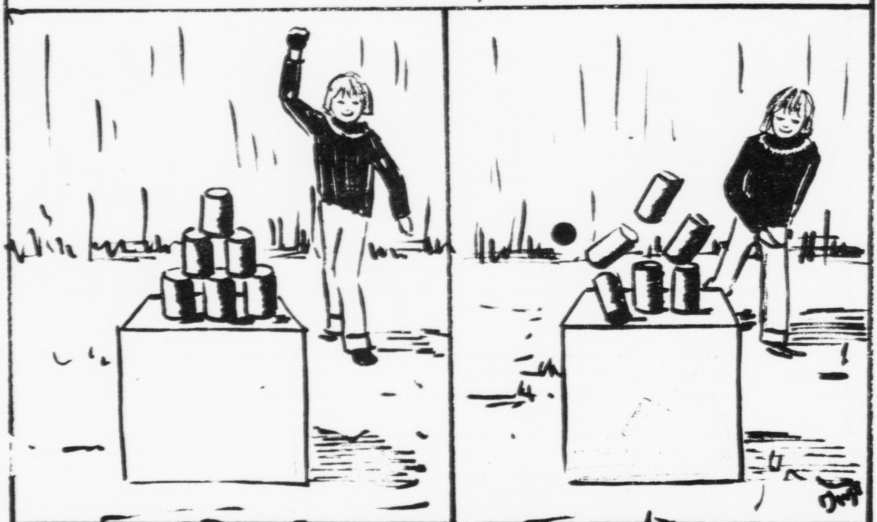
beinini undan dýnu!«

Heilsan
Aivita Kølum, 11 ár

DUGIR TÚ AT SPÆLA „BLAKA BLIKK“?

TÚ SKALT BRÚKA: 6 tøm blikk (ella fleiri) + 3 gummibóltar.

SET BLIKKINI UPP Á EIN KASSA (SÆ TEKNING). NÚ HEVUR TÚ 3 KAST, OG SO RÆÐUR UM AT FÁA SO NÓGV BLIKK AT FELLA SUM GJØRÚGT. TÚ FÆRT 1 STIG FYRI HVØRT BLIKKIÐ, TÚ NIÐUR SKJÝTUR.

LOYNIHELLIÐ

eftir J. M. Neale

Bjargað frá deyðanum

15. partur:

Hann sneiddi av og rann nú alt hann var mentur á skak oman eftir aftur.

Hygg — ein gjógv! — Ansa eftir, Pambo! — Tíbetur eydnaðist lopið. Men tann fremsti av hermonnunum kláraði tað ikki, hann fekk fatur í eitt runna-skapili niðri í gjónni og kleiv so spakuliga upp aftur á tromina.

»Hundrað drakmur til hansara, ið fær hendur á honum«, rópti høvuðsmaðurin, so tað galti í fjøllunum.

Júst nú tóktist Pambo at hava ein lítlan tjans at sleppa undan. Hann steðgaði á eitt stutt bil og leit seg ikring í allar ættir. So sneiddi hann á skák niðan aftur á ein hamara, haðani ein geta gekk næstan steyrrætt niður í gjónna.

Hermenninir komu tivandi aftan á honum. Vápnini høvdu teir tveitt nær um øll frá sær, tí tey darvaðu teir ov mikið, men kortini var tað ongin, ið tók kurva-makaran aftur.

»Hundrað drakmur!« rópti høvuðsmaðurin. Hann var eitt sindur við aldur var dragnaður langt afturúr. Kringur sum ein ketta leyp Pambo niður á ta smølu rásina.

Difilus hevði tveitt seg skerflatan og soleiðis akað seg út í hellismunnan. Nú hevði hann vitt útsýni yvir allan dalin.

»Harrin haldi hond sína yvir honum!« bað móðurin.

»Einasti tjansur, hann hevur, er at fara upp úr gjónni hinumegin...«

»Nei, harri, hann kemur niðan gjøgnum dalin!«

»Og útaftur sleppur hann ikki!« Tað hoyrdust longu róp frá rómverjunum, ið forðaðu aftanfyrir.

»Hann er fokin!«

»Hann kemur framvið okkum beint niðriundir holinum, harri!«

»So er hann ikki fokin enn! — Jóhannes! — stigin!«

»Stigin —?«

»Stigin —?«

»Ja, stigan sigi eg — men skjótt!«

»Tú forkemur okkum øllum, maður!«

»Heldur okkum enn øðrum, Tekla! — Eg orki ikki at hyggja at, meðan fólk umkomast fyrir eygunum á okkum, tá ið vit hava møguleikan at bjarga honum! — Ert tú klárur, Jóhannes?«

»Ja, pápi!«

Alt í einum varð stigin festur í kongarnar. Jóhannes tveitti hann útav.

»Pamboo!« — Basilius geylaði tað dýrasta hann var mentur.

Pambo hugdi upp. Hermenninir hugdu eisini. — Teir ýldu av øði!

»Hundrað drakmur fyrir handa mannin! — Og tvey hundrað til tann, ið er fyrstur upp í hellið!«

Pambo spenti seg út. Tjúgu fet afturat — tiggju — bara fimm.

Framhald